

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia równego traktowania przy ustalaniu wysokości grzywien
  - Strona skarżąca utrzymuje w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji zastosowano wyjątkowe dostosowania kwot podstawowych grzywien na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, prowadzące do dyskryminacji strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i niedyskryminacji przy ustalaniu kwoty grzywiny
  - Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji nie wzięto pod uwagę grzywiny, która została już nałożona przez hiszpański urząd ochrony konkurencji w dniu 25 marca 2013 r. za stosowanie ograniczających konkurencję praktyk w sektorze kopert papierowych, ani nie uwzględniono okoliczności, że skarżące są jedynymi spośród ukaranych przez Komisję przedsiębiorstwami, które zostały także ukarane przez krajowy urząd ochrony konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Rogesa/Komisja Europejska

(Sprawa T-475/17)

(2017/C 318/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i A. Sitzer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2017 r., posiłkowo decyzji z dnia 11 lipca 2007 r., oddalającej drugi wniosek z dnia 29 maja 2007 r. (Nr. 2017/1788), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący spełnienia przesłanek prawa dostępu do dokumentów.
  - Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽²⁾, ponieważ przysługuje jej prawo dostępu do żądanych dokumentów.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku wyjątku określonego w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.
  - Strona skarżąca twierdzi, że żądane dokumenty nie obejmują wrażliwych interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 i że w każdym wypadku istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ich ujawnieniem.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że podstawa odmowy określona w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którym dostęp do dokumentu można odmówić, gdy ujawnienie naruszyłoby ochronę postępowania sądowego lub opinii prawnej, również nie ma zastosowania, ponieważ przedstawiona przed Trybunałem sprawa C-80/16 (ArcelorMittal Atlantique i Lorraine) została praktycznie rozstrzygnięta w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r.
  - Ponadto strona skarżąca twierdzi, że w każdym wypadku Komisja powinna była udzielić jej częściowego dostępu, wykreślając w danym wypadku dane poufne. W konsekwencji decyzja Komisji jest również niezgodna z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 i z określoną w art. 5 ust. 4 TUE zasadą proporcjonalności.

3. Zarzut trzeci, dotyczący uchybienia proceduralnego, jakiego dopuściła się Komisja.

- Wreszcie, strona skarżąca twierdzi, że naruszono art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001. Pomimo podwójnego przedłużenia terminu, ostatnio na czas nieokreślony, w dacie wniesienia skargi nie przyjęto bowiem żadnej decyzji dotyczącej drugiego wniosku skarżącej złożonego w dniu 29 maja 2017 r. W art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 przewidziano zaś możliwość jednego przedłużenia terminu, o 15 dni roboczych, a nie możliwość przedłużenia na czas nieokreślony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija/JUR

(Sprawa T-478/17)

(2017/C 318/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: La Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt, Hiszpania) i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, adwokaci)

Strona pozwana: Junta Única de Resolución

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Junta Única de Resolución z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08).
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja wszczęła postępowanie dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec Banco Popular Español.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji naruszenia prawa do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego [art. 41 ust. 2 lit. b) i c) i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony (art. 41 ust. 2 KPPUE).
  - Twierdzi się w tym zakresie, że procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziana w art. 18, 24 ust. 2 lit. a) i art. 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ jest sprzeczna z prawem do obrony w zakresie, w jakim nie pozwala podmiotom, których ona dotyczy, na jakiegokolwiek, choćby najmniejsze uczestnictwo w postępowaniu. Tą samą sprzecznością z prawem są obarczone zdaniem skarżących art. 32, 38 i 43 dyrektywy 2014/59/UE ⁽²⁾, ponieważ nie przewidują one żadnego wysłuchania osób, których dotyczy postępowanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności (art. 17. ust. 1 KPPUE) i zasady swobody przedsiębiorczości (art. 16 KPPUE).
  - W tym względzie twierdzi się, że art. 21, 22, 24 i 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, a także art. 38 i 63 dyrektywy UE 2014/59 naruszają prawo własności i zasadę swobody przedsiębiorczości, ponieważ zezwalają na sprzedaż akcji instytucji kredytowej bez możliwości sprzeciwu i bez uzyskania zgody akcjonariuszy oraz przyznają organom prowadzącym postępowanie restrukturyzacyjne i likwidacyjne uprawnienia do zmniejszenia kapitału do zera poprzez umorzenie akcji, bez wysłuchania i bez zgody akcjonariuszy lub właściwych organów spółki.